

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2ObdoV/7/2022
Identifikačné číslo spisu:	1001899171
Dátum vydania rozhodnutia:	23.11.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Lenka Praženková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1001899171.13

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Praženkovej, členiek senátu JUDr. Kataríny Pramukovej, JUDr. Aleny Prieцelovej, JUDr. Gabriely Mederovej a JUDr. Andrei Moravčíkovej, PhD. v spore žalobcu: SIMAC Holding, akciová spoločnosť, so sídlom Bajkalská 30, 821 05 Bratislava, IČO: 00 604 313, zastúpeného JUDr. Annou T?k?lyovou, so sídlom Druidská 860/4, 851 10 Bratislava - Rusovce, proti žalovanému: MH Manažment, a. s., so sídlom Turbínová 3, 831 04 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 50 088 033, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Paul Q, s. r. o., so sídlom Twin City Block A, Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, IČO: 35 906 464, v konaní o zaplatenie sumy vo výške 240 987, 85 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. januára 2022, sp. zn. 2Obo/8/2019 v časti čiastočne žalobe vyhovujúcej a v časti náhrady trov konania, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 49Cb/30/2001-689 zo dňa 24. apríla 2019 vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 240 987,85 eura titulom istiny a vo výroku II. vo zvyšku žalobu zamietol. Vo výroku III. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd uviedol, že žalobou zo dňa 21. marca 2001 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného (pôvodne Fond národného majetku Slovenskej republiky ďalej len „FNM“) na zaplatenie sumy 7 260 000,- Sk, ktorá predstavuje protihodnotu za nesplatenie časti vecného vkladu do spol. žalobcu, konkrétne parcely č. XXXXX/XX o výmere 4.840 m², ostatná plocha, ktorá bola na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava III, č. k. 8C/324/98-127 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 19Co/381/1999-142 zapísaná na LV č. XXXX pre okres K., obec K., katastrálne územie G. v prospech vlastníka Poľnohospodárske podielnícke družstvo Rača.

3. Súd prvej inštancie poukazom na § 763 ods. 1 Obchodného zákonníka; § 21 ods. 1, § 23, § 123 ods.

1 až 3, § 131a vetu prvú zákona č. 109/1964 Zb. Hospodárskeho zákonníka; § 28 ods. 1 a § 29 zákona č. 92/1991Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby, platného v čase privatizácie štátneho podniku Stavindustria Bratislava; § 2 ods. 1 zákona č. 173/1988 Zb.; §17 ods. 1, 3, zákona č. 104/1990 Zb. o akciových spoločnostiach a vykonaného dokazovania dospel k názoru, že žaloba bola podaná sčasti dôvodne.

4. V prvoinštančnom konaní nebolo sporné, že spoločnosť žalobcu SIMAC Holding, a. s. bola založená na základe zakladateľskej zmluvy, uzavretej medzi spoločnosťami Stavindustria Bratislava, štátny podnik a Maculan Holding, a. s. Viedeň, dňa 29. októbra 1990 podľa zákona č. 104/1990 Zb. o akciových spoločnostiach a zákona č. 173/1988 o podniku so zahraničnou majetkovou účasťou. Do podnikového registra bola zapísaná dňa 6. februára 1991 so základným imaním vo výške 100.000,- Kčs. Na základe rozhodnutia valného zhromaždenia spoločnosti zo dňa 20. marca 1991 sa základné imanie spoločnosti zvýšilo na sumu 340.128.000,- Kčs bez verejného upisovania nových akcií; obidvaja zakladatelia sa na zvýšení podieľali rovnakým dielom. Stavindustria Bratislava, š. p. sa na tomto zvýšení podieľala peňažným vkladom vo výške 3.000.000,- Kčs a nepeňažným vkladom (budovy, stavby, pozemky a stroje) vo výške 167.064.000,- Kčs, Maculan Holding vkladal peňažný vklad vo výške 170.064.000,- Kčs. Nové akcie, zodpovedajúce zvýšeniu základného imania mali byť vydané v počte 340.128, pričom každý z akcionárov preberie 170.064 akcií. Táto skutočnosť bola premietnutá aj do dodatku č. 1 k Stanovám a. s. SIMAC Holding. Zvýšenie základného imania bolo zapísané v podnikovom registri dňa 2. apríla 1991. Zmluva o nepeňažnom vklade a odovzdaní vecí vkladateľa - Stavindustria, š.p. do vlastníctva nadobúdateľa a. s. SIMAC Holding - bola uzavretá dňa 22. marca 1991 v súlade s vyššie uvedeným rozhodnutím o zvýšení základného imania a zákonným opatrením č. 364/1990 Zb. Predmetom zmluvy sú pozemky, budovy, stavby a stroje, ku ktorým má vkladateľ právo užívania, špecifikované v Prílohe č. 1, ktorou je zmluva č. 55/91/SI BA ŤM. Vlastnícke právo vkladateľa k nehnuteľnému majetku je zrejme z historického výpisu z LV č. XXX pre k. ú. K.. Dňa 26. júna 1991 bol vložený nepeňažný vklad - nehnuteľný majetok - zapísaný na liste vlastníctva v prospech nadobúdateľa. Hodnota vecného vkladu bola ustálená autorizovanou agentúrou INTERCONSULT Bratislava na sumu 167.063.150,- Kčs, pričom vklad bol krytý vydaním 167.064 akcií s menovitou hodnotou 1.000,- Kčs, ktoré sa nadobúdateľ zaviazal vydať do 30 dní odo dňa registrácie zvýšenia základného imania. Na základe tejto zmluvy Stavindustria Bratislava š. p. nadobudla Predbežný list č. 01, vymedzujúci rozsah jeho akcionárskych práv v spoločnosti žalobcu. V čl. V. vkladateľ okrem iného zaručuje nadobúdateľovi, že nadobudne vlastnícke práva k nehnuteľnostiam, zapísaným na LV č. XXX, pre k. ú. K., ktoré sú predmetom zmluvy. Okrem iných nehnuteľností ide aj o parcelu č. XXXXX/X, zastavaná plocha o výmere 18.044 m². Z dokladov predložených žalobcom vyplynulo, že spornú parcelu č. XXXXX/XX o výmere 4.800 m² - ako časť parcely č. XXXXX/X (ktorá vznikla z parcely č. XXXX/X) nadobudol podľa hospodárskej zmluvy č. 32/5473/78/Fi k 1. februára 1979 právny predchodca žalobcu - národný podnik Stavindustria.

5. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. mája 2000, č. k. 19Co/381/1999-142, (ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava III pod č. k. 8C/324/1998-127) bolo určené, že vlastnícke právo k parcele č. XXXXX/X. o výmere 4.840 m², ktorá tvorila predmet nepeňažného vkladu, patrí Poľnohospodárskemu podielníckemu družstvu Rača. Rozhodnutím Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku SR, č. j. 2/92 zo dňa 5. marca 1992, ktorým bol schválený privatizačný projekt pod registračným číslom 33 bolo rozhodnuté, že do privatizácie vstupuje celý podnik: zakladajú sa tri akciové spoločnosti Stavindustria Bratislava, a. s., Stavindustria ZSP Bratislava, a. s. a SIBAMAC, a. s., bezodplatne sa prevádzajú byty v Trnave a v Dubnici nad Váhom a vykoná sa priamy predaj časti majetku a akcií. Priamy predaj časti majetku a akcií bol podľa § 10 ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. schválený uznesením vlády Slovenskej republiky zo dňa 17. marca 1992, č. 194. Rozhodnutím Ministerstva výstavby a stavebníctva SR č. 221-258/1992 zo dňa 24. marca 1992 bol š. p. zrušený bez likvidácie k 30. apríla 1992 a k 1. mája 1992 bol jeho majetok podľa privatizačného projektu so všetkými aktívami a pasívami, právami a záväzkami prevedený na FNM SR, došlo teda k univerzálnej sukcesii všetkých práv a záväzkov. Takto sa žalovaný stal 50 %-ným akcionárom spoločnosti žalobcu so všetkými právami a záväzkami, ktoré v tejto súvislosti prevzal š. p. Stavindustria. Dňa 14. apríla 1992 bol Stavindustria Bratislava š. p. vymazaný z obchodného registra. Na základe privatizačného

projektu štátneho podniku Stavoinustria Bratislava š. p. bola dňa 30. apríla 1992 medzi FNM SR ako predávajúcim a spoločnosťou Maculan Industriebeteiligungs - Gesellschaft m.b.H., 100 % dcérskou spoločnosťou Maculan Holding, a. s. ako kupujúcim, uzavretá zmluva o predaji 57.839 akcií s menovitou hodnotou 1.000,- Kčs s opciou na získanie ďalších 112.275 akcií spoločnosti SIMAC Holding, a. s. do 31. mája 1996. Uvedenou zmluvou sa naplnila stratégia účasti spoločnosti Maculan Holding, a.s. na privatizácii Stavoinustria Bratislava š. p. podľa viacerých predchádzajúcich zmlúv; s predmetom sporu však bezprostredne nesúvisí. V Preambule zmluvy - bod 3 sa konštatuje, že na základe schváleného privatizačného projektu bol Stavoinustria Bratislava štátny podnik zrušený uznesením ministra pre výstavbu a stavebníctvo SR č. 221-258/1992 zo dňa 24. marca 1992, takže 50 %-ný podiel štátneho podniku Stavoinustria Bratislava na akciovej spoločnosti SIMAC Holding prešiel ku dňu zrušenia v zmysle § 11 zákona č. 92/1991 Zb. na predávajúceho - teda na FNM SR. V čl. IV - garancie predávajúceho - FNM SR vyslovil, že kupujúcemu ručí, že je majiteľom predávaných akcií, pričom tieto nepodliehajú žiadnym obmedzeniam a tiež ručí, že spoločnosť (SIMAC Holding, a. s.) nadobudla plné a nezaťažené vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a ostatným veciam, ktoré štátny podnik Stavoinustria Bratislava vložil do spoločnosti zmluvou o vecnom vklade zo dňa 22. marca 1991.

6. Súd prvej inštancie zdôraznil, že vzhľadom na tú skutočnosť, že záväzkový vzťah medzi žalobcom a spoločnosťou Stavoinustria Bratislava š. p. vznikol na základe zmluvy o nepeňažnom vklade zo dňa 22. marca 1991, bolo potrebné v súlade s § 763 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka aplikovať na tento vzťah príslušné ustanovenia Hospodárskeho zákonníka. Spoločnosť Stavoinustria Bratislava, š. p. sa v zmluve zo dňa 22. marca 1991 zaviazala vložiť ako nepeňažný vklad do spoločnosti žalobcu okrem iných nehnuteľností aj parcelu č. XXXXX/XX o výmere 4.840 m² ako ostatné plochy, nachádzajúcej sa v okrese K., obec K., mestská časť G., katastrálne územie G.. Vzhľadom na tú skutočnosť, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava III pod č. k. 8C/324/98-127 bolo určené, že vlastníkom tejto parcely je Poľnohospodárske podielnícke družstvo P., bolo nesporné, že spoločnosť Stavoinustria Bratislava, š. p. nespĺnila v tejto časti svoj záväzok zo zmluvy zo dňa 22. marca 1991. Táto skutočnosť bola zrejmá až na základe potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. mája 2000, č. k. 19Co/381/1999-142.

7. Súd prvej inštancie konštatoval, že podstatnou námietkou pre posúdenie dôvodnosti nároku je námietka žalovaného ohľadne jeho pasívnej legitimácie. Rozhodnutím Ministerstva výstavby a stavebníctva SR o zrušení štátneho podniku Stavoinustria Bratislava č. 221-258/1992 zo dňa 24. marca 1992 dňom 1. mája 1992 majetok š. p. Stavoinustria Bratislava podľa privatizačného projektu so všetkými aktívami a pasívami, právami a povinnosťami prechádzajú na Fond národného majetku SR. Žalovaný teda ako osoba, na ktorú boli prevedené všetky práva, povinnosti a záväzky, realizovala v súlade so schváleným privatizačným projektom privatizáciu š. p. Stavoinustria Bratislava. FNM vystupoval vo všetkých kúpnych zmluvách, ktorými sa prevádzali akcie privatizovaného št. podniku ako predávajúci. Súd teda dospel k názoru, že žalovaný, na ktorého prešli v rámci privatizácie všetky práva, povinnosti a záväzky, vrátane záväzkov, ktoré vzniknú v budúcnosti, je v tomto konaní pasívne legitimovaný. Poukázal na to, že je potrebné právne oddeliť nároky, ktoré sú uplatnené v súlade s § 133 Hospodárskeho zákonníka od nárokov, ktoré môžu vzniknúť v rámci procesu privatizácie. Súd dospel k názoru, že právo na zaplatenie ceny za plnenie, ktoré malo právne vady (podľa komentára Hospodárskeho zákonníka k § 133 - o právne vady ide vtedy, ak organizácia, ktorej sa plnilo, nadobudla k predmetu plnenia vlastnícke právo alebo právo hospodárenia obmedzené právami tretích subjektov, a toto obmedzenie zmluvou na seba neprevzala, alebo ak v rozpore so záväzkom vlastnícke právo hospodárenia k predmetu plnenia nenadobudla vôbec), prešlo na žalovaného ako na univerzálného nástupcu. Žalovaným namietané tvrdenie, že ručí za bezvadné plnenie voči nadobúdateľom v súlade s § 15 ods. 1, zákona č. 92/1991 Zb. len po dobu jedného roka, sa podľa súdu prvej inštancie javilo ako nedôvodné, pretože toto zákonné ručenie sa vzťahuje na nadobúdateľov privatizovaného majetku. Mal za to, že v prejednávanej veci sa žalobca domáha plnenia zo zmluvy o nepeňažnom vklade, nejednalo sa teda o prevod práv k privatizovanému majetku realizovaného prostredníctvom FNM a ani nároky vyplývajúce z procesu privatizácie. Hospodárskeho zákonníka, ani zákona č. 104/1990 Zb. o akciových spoločnostiach neupravoval situáciu právnych väd nepeňažného vkladu do spoločnosti v podmienkach socialistického hospodárenia štátnych podnikov. Následky nesplnenia povinnosti vložiť nepeňažný vklad

upravuje až § 59 ods. 2 Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie uviedol, že je pravdou, že v rámci skutkového posúdenia prejednávanej veci sa prelínajú práva a povinnosti strán upravené zákona č. 104/1990 Zb. o akciových spoločnostiach, zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby a Hospodárskym zákonníkom. Súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu dospel k názoru, že Fond národného majetku SR ako predávajúci uzatvoril so spoločnosťou Maculan Industriebeteiligungs - Gesellschaft m.b.H. ako kupujúcim, dňa 30. apríla 1992 (č. 1. 149 spisu) kúpnu zmluvu o predaji 57.839 akcií s menovitou hodnotou 1.000,- Kč, ktoré predstavujú 17 % akcií spoločnosti SIMAC Holding (žalobcu). Na základe zmluvy o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1739/1997 zo dňa 19. februára 1997 Fond národného majetku SR predal ďalších 112.275 kusov akcií, čo predstavovalo 33 % podiel na základnom imaní spoločnosti SIMAC Holding. FNM bol teda predávajúcim v rozsahu celého 50 % podielu akcií spoločnosti SIMAC Holding, ktoré na FNM prešli v procese privatizácie. Tým, že akcie predával priamo FNM a teda v procese privatizácie tieto akcie neprešli na tri nástupnícke akciové spoločnosti Stavoindustria Bratislava, a. s., Stavoindustria ZSP Bratislava, a. s. a SIBAMAC, a. s., mal prospech z tohto predaja jednoznačne FNM.

8. Súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom odvolacieho súdu v tom, že je zrejmé, že vkladateľ - Stavoindustria Bratislava, š. p., nevložil nepeňažný vklad tak, ako to určovala zmluva o nepeňažnom vklade zo dňa 22. marca 1991. Vzhľadom na uvedený skutkový a právny stav, je predmetná zmluva o nepeňažnom vklade v časti vkladu - pozemku, evidovaného na parcele č. XXXXX/X, ostatná plocha o výmere 4.840 m², od počiatku neplatná, a to s poukazom na § 21 a § 23 Hospodárskeho zákonníka, (obdobne zrušujúce uznesenie NS SR z 29. apríla 2010, č. k. 1MObdov/13/2009-440). Keďže pôvodný právny dôvod odpadol, Fond národného majetku SR podľa § 123 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka získal neoprávnený majetkový prospech, ktorý mu nepatrí a musí ho vydať SIMAC Holding, a. s., na úkor ktorej bol získaný. Nakoľko Fond národného majetku SR akcie predal, podľa ustanovenia § 123 ods. 3, Hospodárskeho zákonníka je povinný nahradiť žalobcovi cenu podľa času získania. Vzhľadom na tú skutočnosť, že žalovaný je univerzálny nástupca všetkých práv a povinností zrušeného podniku Stavoindustria Bratislava š. p., a to i záväzkov vzniknutých v budúcnosti, dospel súd prvej inštancie k záveru, že pasívna legitimácia žalovaného v tomto konaní je daná.

9. Čo sa týka vznesenej námietky premĺčania dospel súd prvej inštancie k záveru, že právna vada plnenia, na ktoré sa zaviazal Stavoindustria Bratislava š. p., bola zrejماً až na základe právoplatného rozhodnutia Krajského súdu Bratislava zo dňa 31. mája 2000, č. k. 19Co/381/1999-142. Na premĺčanie uplatneného nároku sa v súlade s § 763 Obchodného zákonníka aplikujú príslušné ustanovenia Hospodárskeho zákonníka. Pre uplatnenie nároku zo zodpovednosti za právne vady nie je ustanovená prekluzívna lehota a vzťahuje sa na ňu všeobecná dvojročná premĺčacia lehota v súlade s § 131a Hospodárskeho zákonníka. Keďže žaloba bola podaná dňa 21. marca 2001, t. j. pred uplynutím všeobecnej premĺčacej lehoty, bolo zrejماً, že právo žalobcu bolo uplatnené na súde včas. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalobca sa o neoprávnenom majetkovom prospechu dozvedel až z potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. mája 2000, č. k. 19Co/381/99-142. Keďže žaloba bola podaná dňa 21. marca 2001, t. j. pred uplynutím dvojročnej premĺčacej lehoty, právo žalobcu v tomto spore bolo uplatnené na súde včas podľa § 131b ods. 2, Hospodárskeho zákonníka. Vznesená námietka premĺčania preto nebola dôvodná.

10. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 240.987,85 eur, a to z titulu neoprávneného majetkového prospechu zo zmluvy o nepeňažnom vklade (§ 123 Hospodárskeho zákonníka) a tento nárok je podľa konajúceho súdu nepochybne dôvodný ako nárok žalobcu na zaplatenie peňažnej náhrady za nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom nepeňažného vkladu, pričom tento vklad v rozsahu nehnuteľností o výmere 4.840 m² netvorí majetok žalobcu, a teda v tejto časti FNM získal neoprávnený majetkový prospech, pretože v súlade so zmluvou o nepeňažnom vklade zo dňa 22. marca 1991 boli na FNM prevedené v procese privatizácie akcie v počte 170.064 ks, ktorých počet a hodnota bola medzi stranami dojednaná aj s ohľadom na hodnotu nehnuteľností o výmere 4.840 m². V prípade, ak plynutím času sa zmenila hodnota nehnuteľností, ktoré mali byť predmetom nepeňažného vkladu, tak táto skutočnosť nemá vplyv na posudzovaný nárok, pretože pri inej hodnote vkladanej nehnuteľností by mohlo dôjsť k zjavnému

nepomeru medzi hodnotou nehnuteľností a počtom a hodnotou vydaných a následne predaných akcií. Podľa názoru konajúceho súdu bol preto dôvodný nárok žalobcu na doplatenie ceny za nepeňažný vklad, ktorý sa nedostal do dispozície žalobcu, na základe zmluvy o nepeňažnom vklade zo dňa 22. marca 1991. Výšku náhrady mal súd preukázať na základe ust. § 15 ods. 1 písm. a/ vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 465/1991 Zb. o cenách stavieb, pozemkov, trvalých porastov, úhradách za zriadenie práva osobného užívania pozemkov a náhradách za dočasné užívanie pozemkov, podľa ktorej cena za 1 m² pozemku alebo jeho časti určeného na stavbu alebo na zriadenie záhrady alebo pozemku vedeného v evidencii nehnuteľností ako zastavaná plocha, nádvorie, záhrada a pozemkov zastavaných líniovými stavbami je v hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave 1 500,- Sk (4.840 m² x 1.500,- Sk = 7.260.000 Sk / Kčs = 240.987,85 eur).

11. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že podaním zo dňa 4. septembra 2007 si žalobca v súlade s § 369 v spojení s ust. § 502 Obchodného zákonníka uplatnil úrok z omeškania vo výške 14,2 % zo žalovanej sumy ročne od 17. novembra 2000 až do zaplatenia. Súd sa stotožnil s názorom žalovaného ohľadne uplatneného nároku úrokov z omeškania. V zmysle rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 6Obo/232/1997, ak k uzavretiu zmluvy došlo podľa Hospodárskeho zákonníka, ide o právny vzťah, ktorý vznikol ešte pred účinnosťou Obchodného zákonníka. Ak v nadväznosti na uvedené si oprávnený uplatnil aj úroky ako príslušenstvo pohľadávky, súd úrok neprizná lebo „Hospodársky zákonník tento nárok ako príslušenstvo pohľadávky nepoznal“, a v súlade s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 1MObdV/13/2009, v zmysle ktorého „Hospodársky zákonník nepozná pojem príslušenstvo pohľadávky“, poplatok z omeškania, resp. aj akákoľvek iná dojednaná sankcia je samostatným nárokom, ktorý sa musí riadne pred uplynutím premľacej lehoty uplatniť, inak neuplatnením v 6-mesačnej premľacej lehote a po vznesení námietky premľania ho už nemožno priznať. Súd vzhľadom na vyššie uvedené a stotožňujúc sa s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nárok na zaplatenie úroku z omeškania zamietol.

12. Tento rozsudok krajského súdu, ako súdu prvej inštancie, napadol vo vyhovujúcej časti - vo výroku I. a III. odvolaním žalovaný. V odvolaní namietol, že nie je pasívne vecne legitimovaný, pretože FNM, na základe Privatizačného projektu š. p. Stavindustria previedol v roku 1994 a 1997 všetky akcie tohto š. p. v spoločnosti SIMAC Holding, a. s. na tretie osoby, čo malo nepochybne dopad na pasívnu legitimáciu FNM, resp. následne žalovaného, v prejednávanej veci. Z vykonaného dokazovania bolo zistené, že 33 % akcií previedol na spoločnosť Maculan GmbH, na základe kúpnej zmluvy zo dňa 30. apríla 1992 a 17 % akcií na spoločnosť Sibainvest, a to na základe kúpnej zmluvy č. 1739/1997 zo dňa 19. februára 1997. Uviedol, že na základe lex specialis - zákona o veľkej privatizácii a jeho ust. § 15 ods. 1 s vlastníckym právom k prevádzanému majetku prechádzajú na jeho nadobúdateľa práva a záväzky súvisiace s prevádzaným majetkom, vrátane neznámych. Všeobecný prechod práv a povinností, bez možnosti ich vylúčenia, bol kompenzovaný zákonným ručením predávajúceho vo vzťahu k nadobúdateľovi, po dobu jedného roka. Uviedol, že akcionár je povinný zaplatiť spoločnosti hodnotu akcií, prípadne aj nepeňažným vkladom do základného imania. Táto povinnosť je spojená s vlastníctvom akcií, a preto v zmysle § 15 ods. 1 zákona o veľkej privatizácii prešli spolu s prevádzanými akciami aj všetky práva a povinnosti akcionára na nového majiteľa akcií, a to v celom rozsahu univerzálneho nástupníctva. Uvedené je v súlade s ustálenou judikatúrou súdov. Záväzok, ktorý prešiel na nových akcionárov je i záväzok splatiť hodnotu akcií nepeňažným vkladom, resp. záväzok na vydanie neoprávneného majetkového prospechu, a preto sú títo noví akcionári pasívne legitimovaní v prejednávanej veci.

13. Žalovaný v odvolaní tiež namietol, že súd prvej inštancie nesprávne právne vyhodnotil námietku premľania. Tým, že z napadnutého rozsudku nie je zrejماً právna kvalifikácia nároku žalobcu, nie je možné správne určiť moment, v ktorom došlo k premľaniu žalovaného nároku. Súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu ako nárok na vydanie „neoprávneného majetkového prospechu“ z plnenia, ktorého právny dôvod odpadol, pričom v rozpore s týmto záverom súd prvej inštancie charakterizuje vklad pozemku do základného imania žalobcu ako plnenie s „právnou vadou“, pričom na tento nárok aplikoval všeobecnú dvojročnú premľaciu dobu podľa príslušných ustanovení Hospodárskeho zákonníka od subjektívneho okamihu poznania nároku. Podľa žalovaného nárok na vydanie neoprávneného

majetkového prospechu sa premlčal dňa 20. marca 2001 v objektívnej 10 ročnej premlčacej dobe, a to podľa § 131b ods. 2 Hospodárskeho zákonníka plynúcej od vzniku záväzku vložiť vklad. Záväzok na vklad bývalému š. p. Stavoindustria vznikol v zmysle Zákona o akciových spoločnostiach prijatím rozhodnutia valného zhromaždenia dňa 20. marca 1991. Následnými zmluvami - Zmluvou o spôsobe splácania peňažitého vkladu a Zmluvou o nepeňažnom vklade boli len upresnené konkrétne detaily vkladu, ale na vznik záväzku vplyv nemali.

14. Žalovaný v odvolaní tiež namietol, že výška prípadného nároku žalobcu mala vychádzať z hodnoty nepeňažného vkladu do základného imania žalobcu v čase jeho realizácie, a to výlučne na základe vzájomnej dohody medzi žalobcom a š. p. Stavoindustria. Hodnota nepeňažného vkladu bola určená podľa znaleckého posudku tak, že cena pozemkov bola určená na základe jednotkovej ceny vo výške 500,- Kčs za 1 m², preto predmetný nepeňažný vklad - pozemok o výmere 4.840 m² mal hodnotu 2.420.000,-Kčs, t. j. 80.329,28 eur. Tým, že pozemok nebol vložený do základného imania žalobcu, š. p. Stavoindustria sa bezdôvodne obohatila v rozsahu hodnoty vydaných akcií za tento pozemok, a to vo výške 80.329,28 eur. Súd prvej inštancie nevysvetlil prečo na tento znalecký posudok neprihliadol a prečo aplikoval len ustanovenia Vyhlášky z roku 1991, v zmysle ktorej cena pozemku niekoľkonásobne prevyšuje hodnotu akcií, teda protihodnoty za pozemok. Navyše táto vyhláška nadobudla účinnosť až 1. januára 1992, avšak záväzok na vklad vznikol dňa 20. marca 1991 a jeho detaily boli bližšie špecifikované v Zmluve o nepeňažnom vklade dňa 22. marca 1991, teda predmetná vyhláška v tom čase ešte nebola účinná.

15. Žalovaný v odvolaní namietol aj nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie, a to najmä v spôsobe akým sa súd vysporiadal s argumentami žalovaného týkajúcimi sa rozporu v právnej kvalifikácii súdu, ktorá bola zásadná pre posúdenie premlčania; ďalej sukcesie práv FNM, v dôsledku ktorej nie je daná jeho pasívna legitimácia, resp. pasívna legitimácia žalovaného; k argumentácii týkajúcej sa neplatnosti zmluvy o nepeňažnom vklade, z ktorého dôvodu z nej nemôžu vzniknúť nároky z väd a k námietkam týkajúcim sa stanovenia hodnoty predmetného pozemku. V odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie nie je daná odpoveď ani na jeden argument žalovaného. Tým zaťažil konanie vadou nedostatočného odôvodnenia rozsudku, a teda jeho nepreskúmateľnosti.

16. Na základe tohto odvolania žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom sp. zn. 2Obo/8/2019 zo dňa 27. januára 2022 rozsudok súdu prvej inštancie č. k.49Cb/30/2001-689 zo dňa 24. apríla 2019 v napadnutej časti, po zopakovaní dokazovania, na pojednávaní, zmenil (podľa § 388 C. s. p.) tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 80 329,28 eur a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 33,34 %. Odvolací súd vec posudzoval podľa § 763 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 21 ods. 1 zákona č. 109/1964 Zb., § 23, § 123, § 131a veta prvá, § 131b ods. 2 Hospodárskeho zákonníka, § 15 ods. 1, § 28 ods. 1, § 29 zákona č. 92/1991 Zb.

17. K odvolacej námietke o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie odvolací súd uviedol, že Zmluvu o nepeňažnom vklade mal v časti nepeňažného vkladu - pozemku parcela č. XXXXX/XX za neplatnú podľa § 21 a § 23 Hospodárskeho zákonníka od počiatku z dôvodu, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. mája 2000, č. k. 19Co/381/1999-142 bolo určené, že táto parcela patrí Poľnohospodárskemu podielníckemu družstvu Rača. Z toho vyplýva, že š. p. Stavoindustria nevložil tento nepeňažný vklad tak, ako to určovala Zmluva o nepeňažnom vklade zo dňa 22. marca 1991. Po zrušení š. p. Stavoindustria bez likvidácie k 30. apríla 1992 (rozhodnutím Ministerstva výstavby a stavebníctva SR č. 221-258/1992 zo dňa 24. marca 1992) nadobudol podľa § 11 zákona č. 92/1991 Zb. FNM SR celý privatizovaný majetok š. p. Stavoindustria, so všetkými právami a záväzkami, aktívami a pasívami, t. j. vrátane 50 %-tného podielu na základnom imaní žalobcu. FNM SR podľa vládou schváleného privatizačného projektu (uznesenie vlády č. 194/1992 zo dňa 17. marca 1992) tieto akcie prevádzal (priamym predajom) na tretie osoby. Keďže FNM SR predal aj akcie, ktoré neboli splatené nepeňažným vkladom š. p. Stavoindustria, získal podľa § 123 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka neoprávnený majetkový prospech a ten je podľa § 123 ods. 3 Hospodárskeho zákonníka povinný žalobcovi nahradiť vo výške ceny podľa času získania. Odvolací súd uzavrel, že žalovaný je pasívne

vecne legitimovaný vzhľadom k tomu, že záväzok vložiť nepeňažný vklad v časti predmetnej parcely je od začiatku neplatný, t. j. neexistujúci, a tak nemohol podľa § 15 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. prejsť v rámci privatizácie na právnych nástupcov. Nesúhlasil tak s argumentáciou žalovaného, že následnou realizáciou prevodov akcií prešli v súlade s ust. § 15 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. na spoločnosť Maculan GmbH a na Sibainvest spolu s privatizovaným majetkom (akciami) aj všetky práva a záväzky s ním súvisiace. Poukázal aj na čl. IV, bod 1.2., 1.3. v spojení s bodom 2 kúpnej zmluvy o predaji akcií zo dňa 30. apríla 1992 - Garancie predávajúceho (FNM SR), že nadobúdateľ nadobudol plné a nezaťažené vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, budovám a ostatným predmetom, ktoré štátny podnik Stavoindustria vložil do spoločnosti zmluvou o vecnom vklade zo dňa 22. marca 1992 a že na nich neviazu žiadne nároky (reštitučné, či na odškodnenie, či iné) tretích osôb. V prípade, že taký prípad nastane predávajúci nebude kupujúceho žalovať, ani vymáhať náhradu škody. Záverom odvolací súd uviedol, že odvolacia námietka žalovaného ohľadom argumentácie, že „v prípade nesplatenia emisného kurzu akcionárom účinný zákon umožňoval buď požadovať vrátenie dočasného listu (akcie) alebo oznámiť upisovateľovi, že jeho dočasný list (akcia) sa vyhlasuje za neplatný“ je novotou v zmysle § 366 C. s. p., pretože tento argument uviedol žalovaný až v odvolaní, hoci tak mohol učiniť skôr. Preto odvolací súd sa touto argumentáciou nemohol zaoberať.

18. Ohľadne odvolacej námietky žalovaného týkajúcej sa premĺčania žalovaného nároku z titulu neoprávneného majetkového prospechu odvolací súd uviedol, že nárok nie je premĺčaný. 10 - ročná objektívna premĺčacia lehota podľa § 131b ods. 2 Hospodárskeho zákonníka začala plynúť od uzavretia zmluvy o vecnom vklade zo dňa 22. marca 1991 a žaloba bola podaná 21. marca 2001, teda lehota bola zachovaná. Aj keby sa malo vychádzať z uznesenia Válného zhromaždenia, kedy bol prevzatý záväzok na vklad - tam bola stanovená lehota najneskôr do 31. marca 1991, takže tiež lehota je dodržaná podaním žaloby dňa 22. marca 1991. Subjektívnu lehotu mal súd za ustálenú tak ako uviedol v bode 21. rozsudku súd prvej inštancie (od právoplatnosti rozsudku KS o určení vlastníckeho práva).

19. Za opodstatnenú odvolací súd však uznal námietku žalovaného týkajúcu sa výšky plnenia. Súd uzavrel, že hodnota nepeňažného vkladu bola v čase získania ustálená znaleckým posudkom Výskumno-poradenskej a informačnej agentúry INTERCONSULT z marca 1991 (ktorý určil hodnotu 1 m2 pozemkov na sumu 500,-Sk, čo je pri rozlohe pozemku 4.840 m2 celkom suma 2.420.000,-Sk, čo je v prepočte 80.329,28 eur) a z neho vychádzal pri výške plnenia. Výhlášku č. 465/1991 Zb. nemohol súd aplikovať, pretože nadobudla účinnosť dňom 1. januára 1992 a majetkový prospech vznikol dňa 20. marca 1991. Z tohto dôvodu odvolací súd napadnutý rozsudok v časti priznanej istiny zmenil a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi oproti žalobou uplatnenému nároku len sumu vo výške 80 329,28 eur.

20. Vyššie uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu sp. zn. 2Obo/8/2019 v tomto konaní predchádzali 4 rozsudky krajského súdu ako súdu prvej inštancie, 4 rozhodnutia najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho a 1 rozhodnutie najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Ide o tieto rozhodnutia:

20.1. V poradí prvý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako súdu prvej inštancie - rozsudok č. k. 49Cb/30/2001-369 zo dňa 30. júla 2008 (č. l. 369) - žalobe vyhovel v časti istiny v celom rozsahu a v časti príslušenstva len v časti zaplattenia 14,13 % p.a. od 5. septembra 2007 do zaplattenia. Vo zvyšku príslušenstva žalobu zamietol. Súd posudzoval vec podľa § 764 Obchodného zákonníka a § 59 ods. 2 Obchodného zákonníka - ak spoločnosť nenadobudla vlastnícke právo k vecnému vkladu, na vloženie ktorého sa spoločník zaviazal, je povinný do 90 dní zaplatiť jeho hodnotu v peniazoch. Ak š. p. Stavoindustria prevzal záväzok na zvýšenie základného imania spoločnosti žalobcu, na žalovaného (FNM SR) uvedený záväzok prešiel v súlade s obsahom privatizačného projektu, na základe zákona - § 2 a § 11 ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. K námietkam žalovaného týkajúcim sa aplikácie § 15 zákona č. 92/1991 Zb., že jeho záväzok nevznikol ani ex lege, ani zo zmluvy, súd poukázal na § 15 ods. 1, 3 a 4 zákona č. 92/1991 Zb. účinného k 5. marca 1992 - fond ručí svojim majetkom za splnenie záväzku nadobúdateľom privatizovaného majetku. V predmetnej veci žalobca v rámci privatizácie nenadobudol žiaden vecný majetok, keďže predmetom privatizácie bola podľa privatizačného projektu majetková účasť š. p. Stavoindustria Bratislava v spoločnosti SIMAC Holding, a. s. FNM sa na základe privatizačného projektu stal 50 % akcionárom žalobcu, a teda aj so záväzkom na splatenie nesplatenej

časti vkladu na zvýšenie základného imania. Ustanovenie § 15 zákona č. 92/1991 Zb. je preto podľa súdu v tejto veci neaplikovateľné. K úroku z omeškania, ktorý si žalobca uplatnil od 17. novembra 2000 vo výške 14,2 % uviedol, že nepriznal úrok v časti po akceptovaní námietky premlčania.

20.2. V poradí prvé rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho - rozsudok NS SR zo dňa 4. februára 2009, sp. zn. 2Obo/149/2008 (č. l. 428) - zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a žalobu zamietol v celom rozsahu, a to z dôvodu premlčania. Uviedol, že je zrejmé, že vkladová zmluva medzi š. p. Stavoindustry a spoločnosťou žalobcu z roku 1991 bola v časti sporného pozemku neplatná, keďže štátny podnik Stavoindustry nebol jeho vlastníkom. Premlčacia lehota preto podľa § 394 ods. 2 Obchodného zákonníka začala plynúť odo dňa, kedy k plneniu došlo - zmluva je neplatná ex tunc a k premlčaniu nároku žalobcu došlo v roku 1995, t. j. v čase podania žaloby už bol nárok premlčaný.

20.3. V poradí prvé rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho - uznesenie NS SR o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora sp. zn. 1MOboV/13/2009 zo dňa 29. apríla 2010 (č. l. 440) - zrušil rozsudok NS SR sp. zn. 2Obo/149/2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že súd mal vec posudzovať podľa ustanovení Hospodárskeho zákonníka a nie Obchodného zákonníka, vzhľadom na okamih uzavretia zmluvy o vklade, ako aj zákona č. 104/1990 Zb. o akciových spoločnostiach, a to s poukazom na § 763 ods. 1 Obchodného zákonníka. Námietka premlčania preto bola nesprávne posúdená, a tiež nie je jasné, či ide o záväzok z vadného plnenia (§ 133 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka) alebo ide o neoprávnené obohatenie, keďže zmluva je v časti prevodu pozemku neplatná (§ 21 Hospodárskeho zákonníka).

20.4. V poradí druhé rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu - uznesenie NS SR sp. zn. 1Obo/92/2010 zo dňa 3. augusta 2010 (č. l. 446) - zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. júla 2008, č. k. 49Cb/30/2001-369 zo dňa 30. júla 2008 a vec vrátil na ďalšie konanie, pričom v dôvodoch zopakoval právny názor uvedený v rozhodnutí dovolacieho súdu.

20.5. V poradí druhý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako súdu prvej inštancie - rozsudok č. k. 49Cb/30/2001-502 zo dňa 20. novembra 2012 (č. l. 502) - vyhovel žalobe v časti o zaplatenie 80 329,28 eur s príslušenstvom od 5. septembra 2003 do zaplatenia a vo zvyšku zamietol. Súd posudzoval vec v zmysle pokynu súdu vyššej inštancie. K námietke o nedostatku pasívnej legitímácie uviedol, že je daná, pretože právo na plnenie, ktoré malo právne vady (§ 133 HZ) prešlo na žalovaného ako na univerzálneho nástupcu. K námietke týkajúcej sa § 15 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. uviedol, že toto ustanovenie sa na vec nevzťahuje, pretože toto zákonné ručenie, obmedzené na 1 rok, sa vzťahuje na nadobúdateľov privatizovaného majetku a v predmetnej veci ide o plnenie zo zmluvy o nepeňažnom vklade a nie o prevod práv k privatizovanému majetku. Hospodársky zákonník a ani zákon o akciových spoločnostiach uvedené neupravoval. Až Obchodný zákonník uvedené upravil v § 59 ods. 2 Obchodného zákonníka. Premlčanie posúdil podľa § 131a Hospodárskeho zákonníka a konštatoval, že k premlčaniu nedošlo. Pri výpočte ceny vychádzal zo znaleckého posudku Výskumno-poradenskej a informačnej agentúry INTERCONSULT z marca 1991, v ktorom je cena pozemku vyčíslená na 500,-Sk za 1 m² (4.840 m² x 500,- Sk = 2.420.000,- Sk/Kčs, čo je 80 329,28 eur). Uzavrel, že v zmluve bola jednoznačne cena pozemku a hodnotu vkladu dohodnutá a na to plynutie času nemôže mať vplyv. Úrok priznal len od 5. septembra 2003, lebo od 17. novembra 2000 do 4. septembra 2003 sú úroky premlčané.

20.6. V poradí tretie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho - uznesenie sp. zn. 2Obo/11/2013 zo dňa 29. októbra 2015 (č. l. 551) - zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. novembra 2012, č. k. 49Cb/30/2001-502 a vec vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že súd dospel k nesprávnemu právnemu názoru vo vzťahu k záveru na koho sa vzťahuje § 15 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb., k nesprávnemu záveru, že práva spojené s akciami, ktoré žalovaný prevádzal a sú upravené v § 176a a nasl. Obchodného zákonníka sú odlišné od práv univerzálneho nástupcu, na ktorého prechádzajú práva a povinnosti podniku. Odvolací súd uviedol, že ak FNM realizoval predaj akcií, na základe rozhodnutia vlády Slovenskej republiky o privatizácii š. p. Stavoindustry, mohol týmto právnym úkonom vstúpiť do právnych vzťahov s inými subjektmi len spôsobom upraveným v zákone o veľkej privatizácii (92/1991), preto všetky právne vzťahy vzniknuté z realizovania rozhodnutia o privatizácii š. p. Stavoindustry, vrátane jeho prípadných ručiteľských záväzkov za uplatnenú pohľadávku, nech už je veriteľom ktokoľvek a z akéhokoľvek právneho dôvodu, môže byť posudzovaný len podľa zákona, ktorý činnosť FNM špeciálnou právnou úpravou upravuje, t. j. zákona č. 92/1991 Zb. Výtkol súdu prvej inštancie, že bez náležitého odôvodnenia a právneho posúdenia prebral kvalifikáciu

ešte generálneho prokurátora z mimoriadneho dovolania, že v danom prípade ide o záväzok zo zmluvy, a to záväzok z vadného plnenia, keďže predmet plnenia mal právne vady, ale kvalifikáciu právneho dôvodu záväzku nadobúdateľa voči prevodcovi neuviedol. Pohľadávka podľa odvolacieho súdu vznikla zo zmluvy o nepeňažnom vklade, ktorá je neplatná v časti prevodu predmetného pozemku od počiatku (§ 37 Občianskeho zákonníka). Z neplatnej zmluvy nemožno vyvodzovať zodpovednosť za väd, pretože zmluva, ktorá je neplatná nemôže mať právne vady. Súd dostal za úlohu opätovne posúdiť pasívnu legitimáciu žalovaného, či ručí žalobcovi za nesplnenie záväzku predchodcu podľa zákona č. 92/1991 Zb., pričom pokiaľ zistí jeho zodpovednosť z ručenia v zmysle zákona o veľkej privatizácii, zistí kvalifikáciu právneho dôvodu zodpovednosti a túto podľa Hospodárskeho zákonníka posúdi, ako aj námietku premĺčania.

20.7. V poradí tretí rozsudok Krajského súdu v BA ako súdu prvej inštancie - rozsudok č. k. 49Cb/30/2001-600 zo dňa 16. februára 2016 (č. l. 600) - žalobu zamietol v celom rozsahu. Uviedol, že keďže zmluva o nepeňažnom vklade je v časti prevodu predmetnej parcely neplatná od počiatku, nemohlo dôjsť k prechodu práva na dispozíciu s touto parcelou na FNM. S poukazom na § 15 ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. žalobca nepreukázal, že využil všetky právne prostriedky na uspokojenie pohľadávky voči dlžníkovi - nadobúdateľovi privatizovaného majetku. FNM je viazaný § 11 zákona č. 92/1991 Zb. a nevystupuje v procese privatizácie ako nadobúdateľ privatizovaného majetku. Akéhokoľvek plnenia z hospodárskej zmluvy zo dňa 22. marca 1991 uzavretej pred schválením privatizačného projektu je možné sa domáhať len od nadobúdateľov uvedeného privatizovaného majetku. Žalovaný preto nie je pasívne legitimovaný.

20.8. V poradí štvrté rozhodnutie NS SR ako súdu odvolacieho - uznesenie NS SR sp. zn. 2Obo/14/2016 zo dňa 30. novembra 2017 (č. l. 664) - zrušil rozsudok č. k. 49Cb/30/2001-600 zo dňa 16. februára 2016 a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Uviedol, že Zmluva o nepeňažnom vklade zo dňa 22. marca 1991 je v časti vkladu - pozemku parcela č. 23060/1 o výmere 4.840 m² od počiatku neplatná, a to s poukazom na § 21 a § 23 Hospodárskeho zákonníka. Keďže právny dôvod odpadol, FNM podľa § 123 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka získal neoprávnený majetkový prospech, ktorý mu nepatrí a musí ho vydať žalobcovi, na úkor ktorej bol získaný. Nakoľko FNM akcie predal, podľa § 123 ods. 3 HZ je povinný nahradiť žalobcovi cenu podľa času získania. O neoprávnenom majetkovom prospechu sa žalobca dozvedel z potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. mája 2000, č. k. 19Co/381/99-142. Keďže žalobu podal 21. marca 2001, podal ju pred uplynutím 2 ročného obdobia podľa § 131 b/ ods. 2 Hospodárskeho zákonníka. Námietka premĺčania je nedôvodná. Súd mal posúdiť právnu kvalifikáciu nároku žalobcu, vrátane ručenia žalovaného. Toto nebránilo súdu vec posúdiť nad rámec § 15 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. Odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie vec preto nesprávne právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav.

20.9. V poradí štvrtý rozsudok KS v BA ako súdu prvej inštancie (uvedený aj v úvodných bodoch tohto odôvodnenia) - rozsudok č. k. 49Cb/30/2001-689 zo dňa 24. apríla 2019 (č. l. 689) - vyhovel žalobe v časti celej uplatnenej istiny vo výške 240 987,85 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Na vzťah medzi žalobcom a š. p. Stavoindustria aplikoval v súlade s ust. § 763 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka príslušné ustanovenia Hospodárskeho zákonníka. Uzavrel, že š. p. Stavoindustria si nesplnila svoju povinnosť v časti vloženia parcela č. 23060/21 do základného imania žalobcu (pretože táto parcela bola vo vlastníctve PD podielníckeho v Rači ako to vyplynulo z rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. mája 2000, č. k. 19Co/381/99-142), teda nesplnila časť svojho záväzku zo zmluvy o nepeňažnom vklade zo dňa 22. marca 1991. Na FNM dňom 1. mája 1992 prešiel majetok š. p. Stavoindustria so všetkými právami, povinnosťami, záväzkami, aktívami a pasívami, a preto je žalovaný v spore pasívne legitimovaný. Súd uviedol, že treba oddeliť nároky uplatnené podľa § 133 Hospodárskeho zákonníka od nárokov, ktoré vznikli v procese privatizácie. Dospel k záveru, že právo na zaplatenie ceny za plnenie, ktoré malo právne vady, prešlo na žalovaného ako na univerzálného nástupcu. Za nedôvodné vyhodnotil tvrdenie žalovaného, že ručil za bezvadné plnenie voči nadobúdateľom podľa § 15 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. len po dobu 1 roka. Predmetom je plnenie zo zmluvy o nepeňažnom vklade, nejde o nárok z procesu privatizácie, či prevod práv k privatizovanému majetku. Súd uviedol, že FNM prevádzal akcie š. p. Stavoindustria v spoločnosti žalobcu - 17 % podiel - 57 839 akcií zmluvou zo dňa 30. apríla 1992 (čl. 149) a 33 % podiel - 112.275 ks akcií zmluvou č. 1739/1997 zo dňa 19. februára 1997 - čím previedol celý 50 % podiel bývalého š. p. Stavoindustria na tretiu osobu a tieto akcie neprešli na právnych

nástupcov - na tri novovzniknuté spoločnosti - a. s. Stavindustria ZSP a Sibamac a. s. Mal teda jednoznačne prospech z ich predaja FNM. Súd podľa názoru odvolacieho súdu uzavrel, že zmluva o nepeňažnom vklade je v časti týkajúcej sa parcely č. 23060/1 podľa § 21 a § 23 Hospodárskeho zákonníka neplatná, a že podľa § 123 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka získal FNM neoprávnený majetkový prospech, ktorý musí žalobcovi podľa § 123 ods. 3 HZ nahradiť vo výške ceny podľa času získania. FNM je podľa súdu univerzálnym právnym nástupcom š. p. a je preto pasívne legitimovaný. Výšku plnenia mal súd za preukázanú podľa § 15 ods. 1 písm. a/ Výhláška č. 465/1991 Zb. - 1.500,- Sk/m², t. j. 4.840 m² x 1.500,- Sk = 7.260.000,- Sk, čo je 240.987,85 eur. Úrok z omeškania podľa § 369 Obchodného zákonníka nepriznal, pretože ide o nárok z Hospodárskeho vzťahu podľa HZ a ten úrok z meškania neupravuje, nepozná ani príslušenstvo pohľadávky, preto ho nemožno priznať. Poplatok z omeškania je samostatným nárokom, ktorý sa musí riadne v premlčacej lehote podľa HZ uplatniť.

21. Proti rozsudku najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho sp. zn. 2Obo/8/2019 zo dňa 27. januára 2022 v časti, v ktorej bolo žalobe vyhovie, podal žalovaný dovolanie. V dovolaní uviedol dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C. s. p., pretože súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovali jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Naplnenie tohto dôvodu žalovaný vidí v nepreskúmateľnosti rozsudku pre nedostatok zrozumiteľných dôvodov, považuje ho za arbitrárne, zmätočné a nelogické, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa žalovaného nie je zrejmé ako odvolací súd dospel k záveru, že je súvis medzi nárokom žalobcu na zaplatenie časti nepeňažného vkladu a neoprávneným majetkovým prospechom žalovaného z predaja akcií; ako aj, ako dospel k záveru, že nárok na zaplatenie nepeňažného vkladu sa má uspokojiť vydaním prospechu z predaja akcií; že niektoré právne a skutkové závery nevyplývajú z vykonaného dokazovania; že odvolací súd sa s poukazom na novotu odmietol zaoberať argumentom žalobcu, že práva a povinnosti žalobcu voči akcionárovi v prípade nesplatenia emisného kurzu akcií sú určené zákonom, čo mal súd sám právne kvalifikovať, takže uvedené nemôže byť novotou; že súd nezistil dostatočne skutkový stav, nakoľko nezistil, či žalovaný nárok má súvis s majetkom š. p. Stavindustrie, ktorý bol predmetom privatizácie, ako aj, že nezdôvodnil prečo sa s argumentáciou žalovaného o súvisi predmetného nároku na zaplatenie nepeňažného vkladu s akciami ako privatizovaným majetkom vôbec nezaoberal. Uviedol, že v konaní nebol produkovaný žiaden dôkaz, z ktorého by vyplynulo, že by nebol privatizovaný celý majetok š. p. Stavindustria, čo by mohol byť predpoklad pre záver súdu, že sa FNM SR stal nástupcom a že žalovaný nárok s privatizovaným majetkom nesúvisí a FNM SR je povinný plniť žalobcovi. V rámci tohto dôvodu namietol aj nesprávnu interpretáciu § 15 ods. 1 zákona o veľkej privatizácii (túto námietku však uvádza aj pri dovolacom dôvode podľa § 421 ods. 1 C. s. p.). Vytkol tiež, že v odôvodnení absentuje úvaha súdu, že z dôvodu absolútnej neplatnosti Zmluvy o nepeňažnom vklade musel žalovanému vzniknúť voči žalobcovi „nový záväzok“ s iným obsahom, a to nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, či nárok na náhradu škody.

22. Žalovaný v dovolaní tiež tvrdí aj existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., pretože rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá ešte nebola vyriešená. Teda namietol nesprávne právne posúdenie veci pre odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, ktorú v dovolaní uvádza s poukazom na jedno rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 4Cdo/88/1997, resp., ak by uvedené rozhodnutie nepredstavovalo ustálenú rozhodovaciu prax, tak ide o nesprávne riešenie právnej otázky podstatnej pre rozhodnutie, ktorá nebola doteraz riešená.

23. Nesprávne právne posúdenie žalovaný vidí v nesprávnej aplikácii § 15 ods. 1 zákona o veľkej privatizácii (zákona č. 92/1991 Zb.) vo vzťahu k okruhu záväzkov, ktoré prechádzajú na nadobúdateľov privatizovaného majetku, pričom právny dôvod vzniku týchto záväzkov na prechod na nadobúdateľa privatizovaného majetku nemá vplyv, ani to, či boli osobitne uvedené v dokumentácii tvoriacej súčasť privatizačného projektu. Tieto záväzky prechádzajú ex lege, automaticky, spolu s privatizovaným majetkom. FNM SR zo zákona ručí vo vzťahu k nadobúdateľom privatizovaného majetku po dobu jedného roka. Právnu otázku podstatnú pre vyriešenie sporu (resp. pasívnej legitimácie žalovaného)

žalovaný v dovolaní položil nasledovne: „Pokiaľ bol predmetom privatizácie celý majetok privatizovaného subjektu, prešli v zmysle § 15 ods. 1 zákona o veľkej privatizácii na nových vlastníkov tohto majetku všetky záväzky (bez ohľadu na právny dôvod ich vzniku), z ktorých by v prípade, ak by nedošlo k privatizácii jeho majetku, bol zaviazaný priamo privatizovaný subjekt?“ V tejto súvislosti poukázal na odklon najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/88/97, podľa ktorého nadobúdateľ privatizovaného majetku je univerzálnym právnym nástupcom privatizovaného subjektu. Podľa žalovaného odvolací súd mylne uzavrel, že § 15 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. o veľkej privatizácii sa vzťahuje len na zmluvné záväzky existujúce v čase prevodu privatizovaného majetku. Vnímanie FNM SR ako univerzálného právneho nástupcu je podľa žalovaného nesprávne, pretože toto nástupníctvo zákon spája s nadobúdateľom privatizovaného majetku. Ak mal š. p. Stavindustria ako akcionár žalobcu voči nemu nejaké povinnosti, tieto prešli na nadobúdateľa privatizovaného majetku a nie na FNM SR.

24. V dovolaní žalovaný požiadal aj o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku, pretože žalobca podľa údajov z FINSTAT-u nevykazuje zisk a predmetná pohľadávka nie je v malej výške a predstavovala by podstatnú záťaž pre finančnú situáciu žalovaného. Má obavu, že ak by došlo k úhrade tejto pohľadávky žalobcovi, ktorý svoju existenciu udržiava len za účelom inkasovania tejto pohľadávky a dlhodobo nevykazuje žiaden zisk, v prípade úspechu v dovolaní, sa nebude vedieť žalovaný späťne domôcť vydania bezdôvodného obohatenia. Poukázal aj na skutočnosť, že toto konanie trvá už viac ako 20 rokov, preto niekoľkokrát odklad vykonateľnosti už vo veci veľmi nezaváži. V závere dovolania navrhol napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmeniť a žalobu zamietnuť v celom rozsahu, prípadne rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

25. K dovolaniu sa žalobca vyjadril tak, že podľa neho sa otázke pasívnej legitimácie žalovaného súdy počas trvania sporu viac ako 20 rokov náležite venovali a v rozhodnutiach, ktoré na seba nadväzovali vychádzali z predchádzajúcich zistení a záverov. Skutkový stav bol zistený dostatočne, pričom podľa žalobcu žalovaný neunesol dôkazné bremeno v tvrdení, že by nebol pasívne legitimovaným subjektom. Poukázal na to, že predmetom prevodu boli len akcie a s nimi spojené práva a povinnosti definované v § 155 Obchodného zákonníka, resp. § 15 ods. 1 zákona č. 104/1990 Zb. o akciových spoločnostiach. Iné povinnosti na nadobúdateľa previesť nemohol. Námietky žalovaného k odôvodneniu rozsudku nie sú takeého charakteru, aby mali zásadný význam pre celkové rozhodnutie a v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca pripomenul, že neuhradená časť základného imania jedného z akcionárov mu spôsobovala závažné problémy a ovplyvnila jeho podnikateľské aktivity. Aj napriek tomu, že priznaná suma odvolacím súdom nezodpovedá hodnote, o ktorú žalobca prišiel, nepodal dovolanie proti zamietajúcej časti, pretože už naozaj má záujem na ukončení nesmierne dlho trvajúceho sporu. Dovolanie žalovaného považuje žalobca za neprípustné a navrhol, aby ho odvolací súd odmietol.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.) a oprávnenou osobou (§ 424 C. s. p.), zastúpenou v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 1 C. s. p. skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

27. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Podľa § 431 ods. 1 a 2 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

29. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie

odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 C. s. p.), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

30. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z § 420 C. s. p. alebo z § 421 C. s. p., a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 C. s. p.

31. Dovolací súd sa v prvom rade zaoberal prípustnosťou a dôvodnosťou dovolania žalovaného podaného z dôvodu § 420 písm. f/ C. s. p. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. možno zahrnúť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (t. j. nielen na uvedenie „aspoň nejakých“ dôvodov, ale dostatočných argumentov reagujúcich na relevantné námietky odvolateľa zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom, pričom k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu nedochádza len úplnou absenciou odôvodnenia, ale aj jeho nedostatočnosťou alebo nezrozumiteľnosťou, či svojvoľnosťou- vid', napr. II. ÚS 419/2021), na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). V súvislostiach vymedzenia prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. je kľúčovým pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle judikatúry ústavného súdu pojem „právo na spravodlivý proces“ so všetkými jeho obsahovými atribútmi a garanciami v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu. Všeobecné súdy teda pri výklade a aplikácii aj procesných právnych noriem musia uprednostniť vždy ten z rôznych do úvahy prichádzajúcich výkladov, ktorý je priaznivejší, ústretovejší a zabezpečujúci plnohodnotnejšiu realizáciu práv pre stranu sporu. Jednotlivec sa totiž obracia na súd s požiadavkou o poskytnutie súdnej ochrany jeho ohrozenému alebo porušenému právu s dôverou, že táto ochrana bude poskytnutá spravodlivo a v súlade s právnym poriadkom vrátane európskej úrovne štandardov ochrany ľudských práv (II. ÚS 419/2021). Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C. s. p. by bol naplnený, ak súd jednak svojou faktickou činnosťou alebo svojou nečinnosťou, či samotnou procedúrou prejednaní veci (to, ako súd viedol spor), znemožnil strane sporu plnohodnotnú realizáciu jej procesných oprávnení, či zmaril možnosť jej aktívnej účasti na konaní, ale aj absenciu riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia spočívajúcu v jeho nedostatočnosti, nezrozumiteľnosti, nepresvedčivosti, či svojvoľnosti, ktorá nezabezpečuje všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany. Nemožno totiž oddeľovať procesný postup súdu a rozhodnutie, ktoré je jeho sumárom a výsledkom, pretože celý faktický procesný postup súdu a naň nadväzujúci myšlienkový pochod hodnotenia skutkového stavu a jeho subsumovania pod relevantnú právnu normu je stelesnený v odôvodnení rozhodnutia súdu a práve cez odôvodnenie rozhodnutia musí byť preskúmateľný (pozri aj nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 120/2020 z 21. januára 2021, body 37. až 41.).

32. Dovolateľ v dovolaní ako dôvod, z ktorého vyvodzuje jeho prípustnosť, uvádza ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p., pričom táto vada konania je podľa neho naplnená nepreskúmateľnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, teda v nedostatku jeho odôvodnenia spočívajúceho v jeho arbitrárnosti, nelogickosti a zmätočnosti.

33. Podľa žalovaného z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nie je zrejmé ako odvolací súd dospel k záveru, že je daný súvis medzi nárokom žalobcu na zaplatenie časti nepeňažného vkladu a neoprávneným majetkovým prospechom žalovaného z predaja akcií a že nárok na zaplatenie nepeňažného vkladu sa má uspokojiť vydaním prospechu z predaja akcií; a taktiež, že v odôvodnení absentuje úvaha, podľa ktorej z dôvodu absolútnej neplatnosti Zmluvy o nepeňažnom vklade musel žalovanému vzniknúť voči žalobcovi „nový záväzok“ s iným obsahom, a to nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, či nárok na náhradu škody. K tejto dovolacej námietke dovolací súd uvádza, že namietanej úvahe sa odvolací súd venuje v bode 66. a 67. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (súd prvej inštancie sa týmito otázkami venuje v bode 19. a 20. odôvodnenia), a navyše táto námietka svojím obsahom je polemikou so záverom súdu a jeho ne/správnosťou, čo nie je možné podľa § 420 písm. f/ C. s. p. posudzovať. Námietka nesprávnosti právneho posúdenia zisteného skutkového stavu by mohla spadať pod dovolací dôvod uvedený v § 421 ods. 1 C. s. p. (ktorý dovolateľ v tejto časti dovolania neuplatnil), avšak bolo by nevyhnutné v tomto dôvode zadefinovať právnu otázku podstatnú pre rozhodnutie súdu v tejto veci, ktorej nesprávneho riešenia sa podľa dovolateľa súd dopustil a uviesť podľa dovolateľa jej správne riešenie. Tieto náležitosti dovolanie žalovaného pri týchto dovolacích námietkach neobsahuje, takže nie je možné skonštatovať prípustnosť dovolania v tejto časti.

34. Žalovaný tiež namietol v rámci dôvodu dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., že v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu uvedené skutkové a právne závery nevyplývajú z vykonaného dokazovania a na druhej strane namietol, že súd nezistil dostatočne skutkový stav, nakoľko nezistil, či žalovaný nárok má súvis s majetkom š. p. Stavoindustrie, ktorý bol predmetom privatizácie. Namietol tiež, že z dokazovania nevyplývalo, že by nebol privatizovaný celý majetok š. p. Stavoindustria, čo by mohol byť predpoklad pre záver súdu, že sa FNM SR stal nástupcom a že žalovaný nárok s privatizovaným majetkom nesúvisí a FNM SR je povinný plniť žalobcovi. Dovolací súd považuje v prvom rade aj k tejto časti dovolania za potrebné uviesť, že správnosť právneho záveru súdu podľa uvedeného dovolacieho dôvodu (§ 420 f/ C. s. p.) nie je možné posudzovať (nesprávne právne posúdenie možno namietať pri splnení konkrétnych zákonných náležitostí podľa § 421 ods. 1 C. s. p.). Taktiež dovolací súd uvádza, že v odôvodnení súd nekonštatoval, že by nebol privatizovaný celý majetok Stavoindustrie š. p. so záverom, že z tohto dôvodu sa stal FNM SR jeho nástupcom. Je to hypotetická námietka, nezodpovedajúca obsahu napadnutého rozhodnutia, a preto ide o námietku irelevantnú. Súd uviedol, že časť majetku bývalého š. p. Stavoindustria prešiel na 3 nástupnícke subjekty, časť majetku - byty boli samostatne prevádzané na iné subjekty, a taktiež na iné subjekty boli samostatne prevádzané akcie, ktoré bývalý š. p. vlastnil, a to akcie žalobcu. K časti námietky smerujúcej k vadám v dokazovaní dovolací súd považuje za potrebné poukázať na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, ale neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, akým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je v zásade v právomoci orgánu, ktorý rozhoduje o merite veci. Z uvedeného vyplýva, že právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe zahŕňa právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné (I. ÚS 52/03). Pokiaľ dovolateľ namieta nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila. Aj nová procesnoprávna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov majú byť súčasťou rozsudku. Tieto kritériá odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, podľa dovolacieho súdu spĺňa. Navyše rozhodnutie súdu prvej inštancie a druhej inštancie je potrebné vnímať ako celok a pri posudzovaní zrozumiteľnosti a úplnosti dôvodov súdneho rozhodnutia treba vziať na zreteľ aj dlhšie riešenia niektorých podstatných sporných otázok v dovolacom konaní, ako aj v odvolacom konaní uskutočnených v priebehu celého doterajšieho

súdneho konania (pričom právne názory súdu vyššej inštancie boli záväzné pre súd nižšej inštancie). Celé súdne konanie totiž trvá už viac ako 20 rokov a v jeho priebehu boli doposiaľ vyhlásené 4 rozsudky súdu prvej inštancie, bolo prijatých 5 rozhodnutí súdu druhej inštancie a jedno rozhodnutie dovolacieho súdu. Dovolací súd má tiež za to, že ak by aj súd nižšej inštancie niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhnovať, prípadne sa k vykonaným dôkazom vyjadriť, čo však dovolateľ nenamietal. Dovolací súd upriamuje pozornosť aj na to, že v zmysle ustanovenia § 442 C. s. p. je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a sám dokazovanie nevykonáva, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V dovolacom konaní preto dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu), nakoľko v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovoláním sa preto nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 C. s. p. viazaný skutkovým stavom, tak ako ho ustálil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018). Námietka dovolateľa k spôsobu hodnotenia vykonaného dokazovania a k rozsahu zisteného skutkového stavu, vzhľadom na vyššie uvedené, nezakladá prípustnosť a ani dôvodnosť podaného dovolania. Inak možno konštatovať, že zistený skutkový stav je v odôvodnení napadnutého rozsudku odvolacieho súdu uvedený podrobne a zrozumiteľne, bez opomenutia všetkých významných zistených skutkových okolností.

35. Vádu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. žalovaný videl aj v tom, že odvolací súd sa s poukazom na § 366 C. s. p. - novotu v konaní - odmietol zaoberať argumentom žalobcu, že práva a povinnosti žalobcu voči akcionárovi v prípade nesplatenia emisného kurzu akcií sú určené zákonom, pričom v čase podania žaloby účinný zákon (odkazujúc na Obchodný zákonník v znení účinnom do 31. decembra 2001) umožňoval buď požadovať vrátenie dočasného listu (akcie) alebo oznámiť upisovateľovi, že jeho dočasný list (akcia) sa vyhlasuje za neplatný. Toto mal súd sám právne kvalifikovať, takže uvedené podľa dovolateľa nemôže byť novotou. Tzv. novoty v odvolacom konaní sú nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. Znamená to, že prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany (ide najmä o skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky), ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť v odvolacom konaní len za splnenia podmienok upravených v § 366 C. s. p. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú totiž strany sporu povinné uplatniť včas. Tieto prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Zákonná koncentrácia konania je nastavená tak, že tieto prostriedky je možné uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí, pričom odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, s výnimkou prípadov (ako to bolo aj v predmetnej veci), ak dokazovanie zopakuje alebo doplní sám. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd sám vykonával (opakoval) dokazovanie a predmetnú hmotnoprávnú námietku vzniesol žalovaný až v odvolacom konaní a pred vyhlásením dokazovania za skončené, nemožno podľa dovolacieho súdu jednoznačne (bez ďalšieho) uzavrieť, že s prihliadnutím na zákonnú koncentráciu konania, ide o novotu. Iné by to bolo v prípade použitia sudcovskej koncentrácie konania, avšak tá použitá v tomto prípade nebola. Pre posúdenie spravodlivého vedenia súdneho procesu bolo potrebné zobrať na zreteľ aj skutočnosť, že predmetné súdne konanie trvá viac ako 20 rokov a počas týchto rokov mali obe sporové strany dostatok času na využitie všetkých možných prostriedkov procesného útoku, či procesnej obrany. Dovolací súd má za to, že touto námietkou žalovaný smeroval k nesprávnemu posúdeniu jeho pasívnej legitimácie, pričom hoci sa odvolací súd bližšie argumentáciou k

tejto konkrétnej námietke s odôvodnením, že ide o novotu, nezaoberal, v súvislosti s touto námietkou odkázal na svoje závery ohľadom pasívnej legítimácie žalovaného. Tým v podstate aj nepriamo dal odpoveď na túto žalovaného námietku k posúdeniu pasívnej legítimácie. Snáď bolo vhodné ešte pre úplné vysvetlenie doplniť, že právny vzťah sa neposudzuje podľa právnych noriem účinných v čase podania žaloby, ale podľa právnych noriem účinných v čase vzniku tohto právneho vzťahu. Uvedený nedostatok odôvodnenia však podľa dovolacieho súdu pri nahliadaní na odôvodnenie rozhodnutia ako celku a konanie, ktoré mu predchádzalo, nie je takým nedostatkom, ktorý by mal za následok odňatie práva žalovanému na spravodlivý súdny proces. Dovolací súd má však aj za to, že vzhľadom na charakter uvedenej hmotnoprávnej námietky - táto spadá do okruhu námietok nesprávneho právneho posúdenia (podľa žalovaného súd mal vo veci aplikovať v čase podania žaloby účinnú právnu normu - Obchodný zákonník, ktorú mal poznať, a ktorá umožňovala v prípade nesplatenia emisného kurzu akcionárom požadovať buď vrátenie dočasného listu/akcie alebo oznámiť upisovateľovi, že jeho dočasný list/akcia sa vyhlasuje za neplatný), a preto mala byť obsahom dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods.1 C. s. p., ktorý však dovolateľ pri tejto námietke neuplatnil a ani ju nezdôvodnil spôsobom vyžadovaným pre uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 C. s. p. Dovolací súd preto uzavrel, že ani táto dovolacia námietka prípustnosť dovolania nezaložila.

36. Existenciu vady podľa § 420 písm. f/ C. s. p. žalovaný odôvodnil aj tým, že: súd nezdôvodnil prečo sa nezaoberal argumentáciou žalovaného o súvise žalovaného nároku na (záväzku na splatenie nepeňažného vkladu) s akciami ako privatizovaným majetkom, teda, že nárok žalobcu súvisí s privatizovaným majetkom. Uvedená námietka neobstoí, pretože odvolací súd uviedol, že vzhľadom na neplatnosť zmluvy o nepeňažnom vklade v časti týkajúcej sa sporného pozemku, a to od počiatku, nebolo možné, aby v dôsledku privatizácie prešiel nárok z tohto právneho úkonu na právnych nástupcov. Z uvedeného vyplýva, že tento súvis odvolací súd nevzhliadol, pričom v ďalšom texte odôvodnenia uvádza, že na právnych nástupcov prešli len práva a záväzky súvisiace s privatizovaným majetkom. To, či je tento záver súdu správny alebo nie, však nie je možné posudzovať na základe vzneseného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p., a to z dôvodov, ktoré sú k nemožnosti posudzovať správnosť právneho záveru podľa § 420 písm. f/ C. s. p. uvedené v bode 33. a 34. tohto uznesenia.

37. V rámci tohto dôvodu dovolania (§ 420 písm. f/ C. s. p.) žalovaný namietol aj nesprávnu interpretáciu § 15 ods. 1 zákona o veľkej privatizácii (túto námietku však uvádza aj pri dovolacom dôvode podľa § 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolací súd už niekoľkokrát vo svojich rozhodnutiach uviedol, že nesprávne právne posúdenie (t. j. ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery) a v rámci neho nesprávna interpretácia zákonného ustanovenia, nezakladá existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p., ale môže byť dôvodom prípustnosti a prípadne aj dôvodnosti dovolania podaného podľa § 421 C. s. p. Keďže uvedenú námietku žalovaný vzniesol aj v rámci dôvodov dovolania uvedených k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 C. s. p., dovolací súd sa touto námietkou bude zaoberať nižšie, v časti odôvodnenia venujúcej sa dovolaciemu dôvodu podľa § 421 C. s. p.

38. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spĺňa všetky zákonom vyžadované náležitosti (§ 393 C. s. p.), je zrozumiteľné a závery súdu sú logicky stranám sporu podané. Dovolací súd opätovne zdôrazňuje, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok, a tak treba nahliadať aj na úplnosť a zrozumiteľnosť dôvodov konečného súdneho rozhodnutia. V nadväznosti na uvedené dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalovaný preto neopodstatnene namieta, že odvolací súd vydal nedostatočné a nepresvedčivé rozhodnutie. V uvedenej súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať

odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom skúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/2005). Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil, a že pri rozhodovaní nezohľadnil, resp., že sa nezaoberal s odvolacou argumentáciou žalovaného. Vďaka napokon odvolací súd na prejednanie odvolania nariadil pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie vo veci a uznal opodstatnenosť odvolania žalovaného v časti týkajúcej sa výšky priznanej pohľadávky. Dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný v podanom dovolaní v tejto časti dôvodov (podľa § 420 písm. f/ C. s. p.) v podstate polemizuje so závermi odvolacieho súdu, s ktorými sa nestotožňuje a vyjadruje nespokojnosť s posúdením nároku žalobcu odvolacím súdom. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“), iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej nedôvodnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/2006). Vo veci konajúce súdy, tak súd prvej inštancie, ako aj súd odvolací, vykonané dôkazy dostatočne jasne a zrozumiteľne vyhodnotili v písomnom odôvodnení svojich rozhodnutí, rešpektujúc zákonnú požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C. s. p. (uplatňované aj v odvolacom konaní podľa § 378 ods. 1 C. s. p.). Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd uzavrel, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu netrpí vadou zmätočnosti uvedenou v § 420 písm. f/ C. s. p.

39. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., ktorá by zakladala porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie C. s. p. a v preskúmvanej veci tak nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p.

40. Žalovaný prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z dôvodu uvedeného v § 421 ods. 1 písm. a/ alebo b/ C. s. p. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

41. Podľa § 432 ods. 1 a 2 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

42. Podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p. dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C. s. p.

43. Prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. sa vždy vzťahuje na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania potom bude, vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ustanovenie § 440 C. s. p.), závisieť od toho, či a ako dovolateľ vymedzil dovolaciu otázku zásadného právneho významu (kľúčovú) pre rozhodnutie veci. Povinnosťou dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom je teda uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne a konkretizovať, ako podľa jeho názoru mal odvolací súd konkrétnu právnu otázku správne vyriešiť. Až po splnení týchto predpokladov prípustnosti dovolania, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu. V zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu nie je potrebné požadovať od dovolateľa, aby pri vymedzení dovolacieho dôvodu podľa § 432 C. s. p. špecifikoval, ktorý z alternatívnych dôvodov prípustnosti dovolania podaného pre právne posúdenie veci (§ 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ C. s. p.) si uplatňuje a v nadväznosti na to, aby ho doložil buď konkrétnou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu,

od ktorej sa odvolací súd odchýlil, tvrdením o absencii rozhodovacej praxe, alebo konkretizáciou rozdielnosti v rozhodovaní dovolacieho súdu. Povinnosť dovolateľa vymedziť a konkretizovať prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p. treba vnímať ako jeho povinnosť predostrieť vlastnú argumentáciu v prospech prípustnosti dovolania, a tak napomôcť preskúmaniu rozhodnutia dovolacím súdom.

44. Z uvedeného vyplýva, že dovolací súd ako vadu dovolania nevyhodnotil uvedenie alternatívneho dôvodu v dovolaní žalovaného, teda, že napáda rozhodnutie odvolacieho súdu z dôvodu § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. alebo § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Čo však je pre oba tieto dôvody podstatné je formulovanie právnej otázky, a to právnej otázky pre rozhodnutie veci kľúčovej. To znamená, že aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 C. s. p., musí ísť - okrem špecifikovaných podmienok - predovšetkým o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/222/2009 z 26. februára 2010). K tomu treba ešte uviesť, že záver súdu o tom, či je určitá skutočnosť preukázaná alebo nie, je výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov. Ide o skutkovú úvahu, nie o právne posúdenie (viď napr. II. ÚS/205/2022). Ani samotné spochybňovanie výsledkov dokazovania (v súvislosti s tým, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno) nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p. (viď napr. I. ÚS 190/2022). K definícii skutkovej a právnej otázky sa najvyšší súd vyjadril (sp. zn. 3Cdo/27/2019) aj tak, že: „Riešenie skutkovej otázky je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť, či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie právnej normy na posudzovaný prípad“.

45. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namietol nesprávne právne posúdenie veci spôsobené tým, že súd nesprávne aplikoval § 15 ods. 1 zákona o veľkej privatizácii vo vzťahu k okruhu záväzkov, ktoré prechádzajú na nadobúdateľov privatizovaného majetku, pričom právny dôvod vzniku týchto záväzkov na prechod na nadobúdateľa privatizovaného majetku nemá vplyv, ani to či boli osobitne uvedené v dokumentácii tvoriacej súčasť privatizačného majetku, pretože prechádzajú ex lege, automaticky. Fond národného majetku podľa dovolateľa je ručiteľom zo zákona a ručí vo vzťahu k nadobúdateľom privatizovaného majetku po dobu jedného roka. Právnu otázku, ktorú odvolací súd podľa žalovaného nesprávne riešil, formuloval nasledovne: „Pokiaľ bol predmetom privatizácie celý majetok privatizovaného subjektu, prešli v zmysle § 15 ods. 1 zákona o veľkej privatizácii na nových vlastníkov tohto majetku všetky záväzky (bez ohľadu na právny dôvod ich vzniku), z ktorých by v prípade, ak by nedošlo k privatizácii jeho majetku, bol zaviazaný priamo privatizovaný subjekt?“. Poukázal v tejto súvislosti na odklon odvolacieho súdu od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/88/1997, podľa ktorého nadobúdateľ privatizovaného majetku je univerzálnym právnym nástupcom privatizovaného subjektu. Uviedol, že pokiaľ by sa toto rozhodnutie nepovažovalo za ustálenú prax, nech dovolací súd posúdi predmetnú otázku ako otázku ešte neriešenú. Podľa žalovaného najvyšší súd ako súd odvolací mylne uzavrel, že § 15 ods. 1 o veľkej privatizácii sa vzťahuje len na zmluvné

záväzky existujúce v čase prevodu privatizovaného majetku. Uviedol, že vnímanie Fondu národného majetku ako univerzálneho právneho nástupcu Stavoinustria š. p. vo vzťahu k jeho záväzkom predstavuje nesprávnu interpretáciu uvedeného ustanovenia zákona o veľkej privatizácii, pretože toto nástupníctvo zákon spája s nadobúdateľom privatizovaného majetku. Ak mala Stavoinustria š. p. ako akcionár žalobcu voči žalobcovi nejaké povinnosti, tieto prešli na nadobúdateľa privatizovaného majetku a nie na Fond národného majetku. Dovolací súd má za to, že žalovaný v podanom dovolaní nesporne formuloval právnu otázku.

46. Na to, aby podaná právna otázka mohla byť meritórne riešená dovolacím súdom, musí spĺňať aj podmienku, že na jej vyriešení napadnuté rozhodnutie záviselo, teda je pre správne právne rozhodnutie veci otázkou kľúčovou. Interpretáciu § 15 ods. 1 zákona o veľkej privatizácii akú uviedol žalovaný v podanom dovolaní ako interpretáciu odvolacieho súdu, podľa dovolacieho súdu odvolací súd vo svojom rozhodnutí nepoužil a tak, ako už bolo vyslovené v predchádzajúcom rozhodnutí o opravnom prostriedku, vec posudzoval nad rámec § 15 ods. 1 zákona o veľkej privatizácii. Položená otázka prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/, či b/ C. s. p. v tomto prípade nezakladá, a to z dôvodu, že na nej nebolo napadnuté rozhodnutie založené.

47. Na bližšie vysvetlenie tejto úvahy a záveru o neprípustnosti podaného dovolania z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/, či b/ C. s. p. pri položení v bode 45. uvedenej právnej otázky, dovolací súd uvádza: Právna otázka, či na nadobúdateľa prechádzajú s privatizovaným majetkom aj všetky záväzky (bez ohľadu na právny dôvod ich vzniku), nebola v konaní sporná a odvolací súd ju ani odlišne neriešil. Ako vyplýva zo súdmi nižšej inštancie zisteného skutkového a právneho stavu to, čo bolo rozhodujúce pre rozhodnutie tohto sporu bolo posúdenie neoprávneného majetkového prospechu podľa § 123 ods. 1 a 3 Hospodárskeho zákonníka vzniknutého podľa § 21 a § 23 Hospodárskeho zákonníka z časti neplatnej Zmluvy o nepeňažnom vklade uzavretej dňa 22. marca 1991 medzi Stavoinustria š. p. ako vkladateľom a žalobcom ako nadobúdateľom. Neplatnosť sa týkala časti nepeňažného vkladu predstavujúceho pozemok parcela č. XXXXX/XX o výmere 4.800 m² - ako časť parcely č. XXXXX/X (vzniknutej z parcely č. XXXX/X), ktorého vlastníkom, na základe rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. mája 2000, č. k. 19Co/381/99-142, (ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava III pod č. k. 8C/324/98-127) nebol v čase uzavretia Zmluvy o nepeňažnom vklade š. p. Stavoinustria, ale Poľnohospodárske podielnicke družstvo Rača. Ako ďalej vyplýva zo zisteného skutkového stavu súdmi nižšej inštancie, uvedenému pozemku zodpovedal vklad Stavoinustrie š.p. do základného imania žalobcu vo výške 80 329,38 eur (2.420.000,-Sk - hodnota určená, na základe znaleckého posudku Výskumno-poradenskej a informačnej agentúry INTERCONSULT z marca roku 1991). Stavoinustria š. p. teda nevložil nepeňažný vklad v celom rozsahu a ani nemohol previesť vlastnícke právo k predmetu tejto časti nepeňažného vkladu na žalobcu, keďže mu nesvedčalo vlastnícke právo k tejto časti nepeňažného vkladu. Zmluva o nepeňažnom vklade je preto v časti týkajúcej sa vkladu pozemku parcely č. XXXXX/XX. o výmere 4.800 m² neplatná a zmluvné strany si mali vrátiť všetko, čo podľa tejto neplatnej časti zmluvy získali, prípadne ak to nie je možné alebo účelné, nahradiť prijaté plnenie peňažnou náhradou (§ 123 ods. 1 a 3 Hospodárskeho zákonníka). Podľa Zmluvy o nepeňažnom vklade celý nepeňažný vklad, vrátane sporného pozemku, bol krytý vydaním 167.064 ks akcií v nominálnej hodnote 1.000,- Kčs zo strany žalobcu a š. p. Stavoinustria garantoval žalobcovi nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetu vkladu. Stavoinustria š. p. akcie získal v dohodnutom počte, avšak v časti zodpovedajúcej hodnote pozemku parcely č. XXXXX/XX o výmere 4.800 m² za ne nevložil do základného imania žalobcu žiadne finančné prostriedky, či nepeňažné plnenie. Vzhľadom k tomu, že všetky akcie žalobcu, ktoré boli vydané na meno š. p. Stavoinustria boli v rámci privatizácie Fondom národného majetku SR prevedené pred viac ako 20 rokmi na tretie osoby - Maculan Industriebeteiligungs - Gesellschaft m.b.H a SIBAINVEST s.r.o. (t. j. 17 % - teda 57.839 ks akcií v nominálnej hodnote 1.000,- Kčs dňa 30. apríla 1992 a 33 % - teda 112.275 ks akcií v nominálnej hodnote 1.000,-Kčs dňa 19. februára 1997), pričom nie je možné určiť, konkrétne ktoré akcie, prevedené, na konkrétne ktorého z nadobúdateľov, zodpovedajú určenej hodnote sporného pozemku, je možné a účelné odstrániť stav neoprávneného obohatenia nahradením ceny akcií v čase ich získania š. p. Stavoinustriou - teda v sume zodpovedajúcej hodnote časti nepeňažného vkladu fakticky pre nedostatok vlastníckeho práva nevloženého do základného imania žalobcu, určenej ku dňu uzavretia

Zmluvy o nepeňažnom vklade. Ako vyplýva zo zisteného skutkového stavu Stavoindustria š. p. bol zrušený bez likvidácie k 30. aprílu 1992 a k 1. máju 1992 bol jeho majetok podľa privatizačného projektu so všetkými aktívami a pasívami, právami a záväzkami prevedený v zmysle § 11 zákona č. 92/1991 Zb. o veľkej privatizácii na Fond národného majetku. Takto prešla na Fond národného majetku SR aj povinnosť vrátiť akcie v hodnote zodpovedajúcej nevloženému nepeňažnému vkladu, resp. povinnosť poskytnúť za ne peňažnú náhradu. Následne bol v rámci privatizácie majetok bývalého š. p. Stavoindustria prevedený na tri nástupnícke subjekty a individuálne boli Fondom národného majetku SR predávané byty a akcie spoločnosti žalobcu vo vlastníctve š. p. Stavoindustria. Keďže Fond národného majetku SR v rámci privatizácie š. p. Stavoindustria previedol všetky akcie (vrátane akcií nekrytých nepeňažným vkladom) na tretie osoby a prijal za to plnenie zodpovedajúce ich nominálnej hodnote v celom rozsahu, prijal tak aj peňažnú náhradu za akcie, ktorá mala byť vyplatená žalobcovi, pretože š. p. Stavoindustria ich nominálnu hodnotu žalobcovi neuhradil (formou nepeňažného vkladu, na ktorý sa zmluvne zaviazal). Tým sa Fond národného majetku Slovenskej republiky neoprávnene obohatil na úkor žalobcu, ktorému táto peňažná náhrada za čiastočne nevložený nepeňažný vklad patrí.

48. Nepochybne bolo potrebné vziať do úvahy aj to, že v procese privatizácie a prevodu týchto akcií Fond národného majetku SR zmluvne garantoval nadobúdateľom predmetných akcií, že na týchto akciách neviazne žiadne právo iných osôb, a že žalobca nadobudol vlastnícke právo ku všetkým nehnuteľnostiam z nepeňažného vkladu do základného imania žalobcu podľa Zmluvy o nepeňažnom vklade zo dňa 22. marca 1991. Za danej skutkovej situácie zistenej súdmi v prvoinstančnom a odvolacom konaní by bolo nespravodlivé uznať za správne tvrdenie žalovaného ako právneho nástupcu Fondu národného majetku SR, že peňažnú náhradu za akcie nekryté nepeňažným vkladom, majú poskytnúť žalobcovi ich nadobúdatelia, hoci tí už za tieto akcie vyplatili celú ich nominálnu hodnotu práve Fondu národného majetku SR, ktorého právny predchodca vo vzťahu k týmto akciám a vo vzťahu zo Zmluvy o nepeňažnom vklade (t. j. š. p. Stavoindustria), celú hodnotu nadobudnutých akcií žalobcovi nesplatil. Formálna a osobitosti tohto prípadu nezohľadňujúca interpretácia § 15 ods. 1 zákona o veľkej privatizácii, ktorou argumentoval žalovaný, by mala za následok nespravodlivé vyriešenie sporu a zotrvanie obohatenia žalovaného na úkor žalobcu, ktorému peňažná náhrada za akcie vo výške zodpovedajúcej hodnote sporného pozemku, t. j. vo výške 80 329,38 eur nepochybne patrí a zodpovedá aj garanciam, ktoré Fond národného majetku SR dal tretím osobám - nadobúdateľom akcií a ručiteľskému záväzku Fondu národného majetku SR v zmysle § 15 ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. v znení účinnom v čase vzniku záväzku. Vzhľadom na zistené skutkové okolnosti, v tomto prípade sa neriešila ako kľúčová otázka, či záväzok uhradiť žalobcovi peňažnú náhradu za nepeňažným vkladom nekryté akcie, prešiel na nadobúdateľa spolu s privatizovanými akciami alebo nie. Fond národného majetku SR (resp. jeho právny nástupca) totiž mal a má povinnosť uhradiť žalobcovi sumu zodpovedajúcu peňažnej náhrade za nepeňažným vkladom nekryté akcie tak v prípade, ak by záväzok zaplatiť peňažnú náhradu v rámci privatizácie - prevodu akcií prešiel spolu s akciami na nadobúdateľa akcií alebo neprešiel. Nadobúdateľ/nadobúdatelia akcií bývalého š. p. Stavoindustria v rámci privatizácie totiž zaplatil/li Fondu národného majetku SR celú nominálnu hodnotu akcií, t. j. vrátane hodnoty akcií nekrytých nepeňažným vkladom a Fond národného majetku SR si celú túto platbu ponechal (t. j. vrátane časti zodpovedajúcej hodnote nepeňažným vkladom nekrytých akcií). Ak by záväzok prešiel spolu s akciami na nadobúdateľov - FNM SR by zodpovedal ako ručiteľ za tento záväzok a ak by záväzok neprešiel zodpovedal by ako subjekt, na ktorý po zrušení š. p. Stavoindustria, prešli všetky práva a záväzky zrušeného podniku a zotrvali by na ňom, ak neprešli v rámci privatizácie na žiadneho právneho nástupcu. Kľúčovým zistením však bolo, že FNM SR previedol všetky akcie (vrátane nekrytých nepeňažným vkladom) na nadobúdateľov a tí mu uhradili nominálnu hodnotu akcií v celom rozsahu, ktorú sumu si FNM SR ponechal v celosti, hoci z časti hodnoty akcií nekrytých nepeňažným vkladom, patrila žalobcovi. Stále totiž ide o vydanie neoprávneného majetkového prospechu z čiastočne neplatnej zmluvy podľa § 123 Hospodárskeho zákonníka, pričom Fond národného majetku SR peňažné prostriedky zodpovedajúce peňažnej náhrade tohto neoprávneného majetkového prospechu (t. j. v sume 80.329,38 eur) od nadobúdateľov všetkých akcií pôvodne vo vlastníctve š. p. Stavoindustria prijal a tieto prostriedky žalobcovi ako oprávnenému držiteľovi neodovzdal. Preto odvolací súd predmetný spor posudzoval a mohol posudzovať, ako uviedol, nad rámec ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb.

49. S poukazom na to, že dovolateľ vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ alebo b/ C. s. p. nevymedzil dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p., a to právnou otázkou pre rozhodnutie veci zásadnou, dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné aj v časti tohto dovolacieho dôvodu odmietnuť podľa § 447 písm. f/ C. s. p.

50. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p., ako aj ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p. v celom rozsahu. O odklade vykonateľnosti dovolací súd vzhľadom na odmietavé rozhodnutie o dovolaní nerozhodoval.

51. Žalobca bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 C. s. p.) a vznikol mu tak nárok na náhradu trov dovolacieho konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

52. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.